

Prstom po mape
je všetko tak blízko.
Dokonca aj láska.

NASLEDUJ *na*

MICHAELA ZAMARI BAJA DOLCE

NASLEDUJ *ma*

MICHAELA ZAMARI BAJA DOLCE

Jedna kniha nemôže zmeniť celý svet, ale stačí,
aklepší pohľad na svet aspoň jednému čitateľovi.

Copyright © Michaela Zamari, Baja Dolce 2022
Cover design © Michaela Vysloužilová 2022
Cover photo © depositphotos
Slovak Edition © Michaela Zamari 2022

ISBN: 978-80-974184-1-0

Playlist ku knihe

- Sun Goes Down feat. Isadora – Bruno Martini
- I Wanna Feel – Secondcity
- Beautiful – Michele Morrone
- It's All About – Rooftime
- Runaway – AURORA
- Feels Like a Sunday – Elderbrook
- WTF – HUGEL feat. Amber van Day
- Down In Flames – Ella Vos
- Look What You've Done – Zara Larsson
- What Other People Say – Sam Fischer, Demi Lovato
- To Better Times – Alder feat. Milva
- Cover Me In Sunshine – P!nk, Willow Sage Hart
- Rise – Lost Frequencies
- Rather Be Alone – Robin Schulz & Nick Martin & Sam Martin
- Lost Like Us – Lost Frequencies & Throttle feat. Kyla La Grange
- My Love – Route 94 feat. Jess Glynne
- Live Your Life – Rooftime
- A Message To Myself – Roo Panes
- Dead Girl! – Au/Ra x Alan Walker
- So Good – Mauve
- Miss You Everyday – Trackhead
- Summertime Sadness – Imanbek (BassBoost | Extended Remix)
- Love To Lose – Sandro Cavazza, Georgia Ku
- Here She Comes Again – Royksopp
- Our Song – Anne-Marie & Niall Horan
- Deja Vu – Olivia Rodrigo
- BZRP – Nathy Peluso
- Amor De Febrero – Jay Wheeler

Hear Me Say – Jonas Blue, LÉON (KREAM Remix)
Post Malone – Sam Feldt feat. RANI
Un altro ballo – Fred De Palma feat. Anitta
Drop It – Dubdogz, Mariana Bo, Flakkë feat. Luisah
Breathing – Anne-Marie
Daydream – ItaloBrothers
Cuba Café – Cafe De Anatolia
Is It Too Much That I'm Asking For – Tep No
Seaside – Diane Warren, Rita Ora, Sofía Reyes, Reik
Don't Leave – Snakehips & MØ
Sleep On The Floor – The Lumineers
Therapy – Anne-Marie
The Night We Met – Lord Huron

#1

Lucia

Skutočný život sa začína tam, kde sa končí život na sociálnej sieti. Koľko pravdy v pár slovách. No aby som skutočne pochopila, potrebovala som si to prežiť.

Zmrzlina v úzkej uličke v centre Milána chutila lepšie, keď som nedopustila, aby sa rozpustila kvôli fotke na Instagram. Hustý, takmer čierny zmrznutý krém ma rozmaznával niekoľko minút intenzívnou čokoládovou chuťou, kým som sa kochala výhľadom na milánsky dóm a luxusnú pasáž nákupnej galérie s kopulovitou strechou.

Miláno bolo prvou zastávkou mojej cesty za skutočným životom. Hľadala som samotu skrytá v davoch, kde si ma nik nevšímal.

Po tom všetkom, čím som si posledné týždne prešla, som zatúžila po pokoji. Bola som to len ja, odhodlanie, jeden kufor, fotoaparát, navigácia v telefóne a slušný rozpočet, ktorý mi mal vydržať niekoľko mesiacov.

Cítila som sa ako dobrodruh, hoci som sa nachádzala len pár kilometrov od domova. V Taliansku ma očarili nielen nekonečné pobrežia prímorských destinácií, ale aj dych berúce historické metropoly.

Michaela Zamari # Baja Dolce

Niekoľko dní som strávila v starobylej Verone, kde som si každé ráno privstala a čítala Shakespeara priamo pod Júliiným balkónom opretá o stenu popísanú menami aj odkazmi zamilovaných.

Po ceste do Benátok som navštívila malebné mestečko Sirmione pri Lago di Garda a prebrázdila úzke stredoveké uličky Padovy. Odtiaľ som sa vlakom dopravila do slávneho plávajúceho mesta.

V Benátkach som strávila takmer dva týždne. Krása cestovania osamote spočívala v slobode a v spontánnosti. Nikto ma nenaháňal, nikto ma nenútil chodiť na miesto, kam ma to neťahalo, a nikto sa nestážoval, ak som na nejaké miesto zatúžila ísť viackrát.

Tri týždne som strávila v Toskánsku, ktoré som brázdila na bicykli. Olivové háje a vinice pôsobili na moju dušu ako balzam. Každou bunkou tela som cítila, že ma táto okúzľujúca krajina lieči.

Jediné, na čo som využívala mobil, boli telefonáty s mamou, hlasové správy s kamarátkou Ninou a vyhľadávanie skvelých miest, spojov a rezervácia ubytovania. Krásny to *nesociálny* skutočný život.

Zdolanie *špičky čížmy* mi trvalo takmer mesiac. Aj keď som na juhu mala veľký problém dorozumieť sa, keďže domáci neovládali angličtinu, užila som si krásne azúrové pláže, historické mestá a vynikajúcu gastronómiu.

Čím viac som sa blížila naspäť k Rímu, ktorý som si nechávala na koniec, tým viac som sa obávala návratu na Slovensko. Môj rozpočet mi dovolil ukrojiť si pre seba takmer tri nezabudnuteľné mesiace, počas ktorých som sa zotavovala najmä po psychickej stránke.

Posledné dni pred odletom do Bratislavy som si užíva-

Nasleduj ma

la plnými dúškami. Cez deň som chodila po meste, pýtala sa domácich, čo by som mala navštíviť, a po večeroch som si v odľahlých podnikoch vychutnávala limonádu a prezerala si fotografie, ktoré sa mi podarilo spraviť.

V pondelok ráno som vstávala s melanchóliou a asi to bol kameň úrazu celého dňa. Na raňajkách na mňa nakričala domáca v rodnom jazyku za to, že som po stole rozsykala soľ. Jeden starší pán mi potom tlmočil poveru, podľa ktorej budem mať smolu minimálne do konca života.

Po ceste do mesta som sa cez telefón pohádala s mamou, ktorej sa nepáčil môj plán nájsť si prácu v Bratislave. Vraj – dosť bolo utekania. Potom som mala menší konflikt s karabiniermi pri najznámejšej talianskej fontáne Di Trevi, na ktorý by som najradšej zabudla, a večer, keď som si pred svojou obľúbenou *ristorante* prezerala ostrosť posledných fotiek, nejaký hlupák rozrazil dvere kúsok odo mňa takou silou, až som nadskočila a... fotoaparát mi ako v spomalenom filme spadol na zem.

S vyvalenými očami som pozerala na zrkadlovku, ako leží na teplom betóne. Stála ma neskutočné peniaze. Už ju len stačilo obťahnúť kriedou a miesto činu opáskovať.

V šoku som si kľakla na kolená a jemne ju vzala do rúk, akoby to malo zmierniť predošlý pád. Nasrdene som sa pozrela pred seba a v šere pouličných lúčok zbadala toho, vďaka komu som tu v dvadsiatich piatich rokoch práve prežívala svoj prvý srdcový infarkt.

Muž okolo tridsiacky v dobre sediacom obleku s vyčesanými tmavými vlasmi nastupoval do taxíka, ktorý práve pristavil pri ceste. Zanechal za sebou len parfumový závan a mňa tesne pred nervovým zrútením. Predtým, ako odišiel, vystrčil z auta hlavu a obdaroval ma prísny tma-

Michaela Zamari # Baja Dolce

vým pohľadom. Potom mi mávol rukou a skríkol *sorry*. Zabuchoľ dvere a auto odišlo.

„*Sorry?* Ja ti dám *sorry*, ty idiot!“ vykrikla som vzdáľujúcejmu sa zadku taxíka a mrzuto sa postavila.

Kontrolovala som, aké škody utrpel fotoaparát, keď okolo mňa niekto prefrčal na skútri a zareval ako šialený. Tentoraz som si drahý aparát pre istotu prevesila cez krk.

Potrebovala som sa okamžite upokojiť, a tak som vošla do hlučného podniku.

Dnes bolo až príliš plno. Našla som však dve voľné miesta pri bare. Vysadla som na vysokú barovú stoličku, a kým si ma všimol čašník, prezerala som si fotoaparát. V duchu som nadávala na toho, kto vymyslel pondelky.

Napočudovanie, nech som sa snažila, ako som chcela, fotoaparát nevykazoval žiadne známky poškodenia. Nič nebolo zlomené, odlomené, nenašla som ani jeden škrapanec, ani jednu puklinku. Nemohla som uveriť, že sa mu nič nestalo. Bolo to proti logike aj fyzike.

Teatrálne som ho pobožkala a odložila do puzdra. Čašník sa uráčil prijať moju objednávku a ja som sa stratila v turistickom sprievodcovi. Prstom som prechádzala po mape a vybavovala si všetky zakrúžkované miesta, na ktorých som už bola.

Vedľa seba som rozpoznala zreteľnú angličtinu. Viem, že sa nepatrí počúvať cudzie rozhovory, no tento ma zaujal. S tvárou zaborenou do mapy som nastražila uši.

„Vravím, úplne mu preskočilo. A kto si to odnesie? Predsa ja. *Dievča* pre všetko!“ vyslovil nahnevane vyšší z dvoch mužov. Delila nás jedna voľná barová stolička.

„Nemal by si vždy skákať, ako píska. Sám si za to môžeš.“ Druhý muž s hustou bradou sa napil piva a aj z diaľky som videla, že mu ostali penové fúzy.

Nasleduj ma

Vyšší sa mi otočil chrbtom a zadíval sa do telefónu. „Som mu to dlžný, tak netáraj...“ Odmlčal sa. „No ale uznaj, že toto, čo vyšlo v dnešnej tlači, je aj na mňa priveľa. *Práca snov. Úspešný podnikateľ Jason Aaron Green hľadá niekoho, kto s ním precestuje svet a bude mu spravovať sociálne siete. Za túto prácu snov ponúka rozprávkový plat.* Ani nebudem čítať ďalej. Už teraz mi vybuchol firemný email a telefón. Ten pohovor mi zaberie celý život, sakra. Šibnutý megaloman!”

Viac som nepočúvala. Tvár som meravo ukrývala za mapou, srdce mi bilo ako splašené a myšlienky v mojej hlave prežívali rockový koncert.

Netuším, čo ma to pochytilo, asi zasiahla nejaká vyššia sila. Vybrala som telefón a do prehliadača natukala kľúčové slová.

Keď sa mi ukázalo pár článkov z dnešného dňa, skoro som zabudla dýchať, a keď som zbadala fotografiu pána Greena, takmer som spadla zo stoličky.

Vysoký, príťažlivý tmavovlasý mladík pózujúci v akomsi exotickom rezorte mi bol povedomý. A už sme mali tú česť. Nebol to nik iný ako ten fotoaparátový atentátnik... Mám excelentnú pamäť na tváre a na tú jeho sa nedá zabudnúť. Navyše, idiotov si, bohužiaľ, pamätám najlepšie.

Nižší z mužov išiel so smiechom na toaletu a ja som si až vtedy všimla, že mám pred sebou orosený pohár s grepovou limonádou. Dychtivo som si odpila a zavrela oči.

Preboha, Lucia, táto príležitosť priamo pod nosom... To nie je len tak. Tak tu neseď a rob niečo! Cestovať za taký plat? Moje podvedomie mi dávalo rozumy.

Znovu som pozrela na fotku toho nafúkanca a pokrčila nosom. *Príležitosť... Lucia!*

Tvár som si vložila do dlaní a snažila sa rozmýšľať. Ne-

Michaela Zamari # Baja Dolce

verím na náhody. A už vôbec nie na takéto! Ak by som nevyužila túto šancu, viem, že by som si to vyčítala. Čo najhoršie sa môže stať? Maximálne zo seba urobím hlu-páka... Nič nové pod slnkom. Akurát to nezverejním na In-stagrame.

Vysoký muž v elegantnej polokošeli práve skúšal uro-biť fotku svojho drinku s orieškami, no zjavne sa mu neda-rilo. S nádychom som si dodávala odvalu.

Rýchlym pohybom prstov som si opäť nainštalovala aplikáciu Instagramu a snažila sa ignorovať čudný pocit v žalúdku. Už len tá známa ikona mi spôsobovala stres, no bez toho môj šialený plán nevyjde.

„Čo robíš, Alex?“ počula som veselý hlas chlapíka, čo sa vrátil z toaliet.

„Fotku na Instagram. Vyseriem sa bráchovi na nezmy-selné pohovory, pôjdem s ním ja,“ odvetil ten druhý a za-mračil sa na svoj telefón.

Ideš, Lucia!

Hryzla som si do spodnej pery, posunula svoj drink do-prava a presadla si na voľnú stoličku, bližšie k mužom.

Skôr ako som si to rozmyslela, nahla som sa k brune-tovi, ktorý sa trápil s fotkou. „Môžem pomôcť?“ Dva páry očí v sekunde pozreli na mňa. Prstom som ukázala na je-ho objekt. „Nemáš to dobre poukladané, takisto je tu zlé svetlo. Musíš sa pohrať s nastaveniami telefónu. Smiem?“

Muži si medzi sebou vymenili začudované pohľady, no brunet mi ochotne podal telefón. „To som zvedavý.“

„Daj mi tri minútky.“ Zručne som nastavovala funkcie smartfónového fotoaparátu. „Pokiaľ ide fotka len na In-stagram, odporúčam rozmer štvorca jedna k jednej. Ak plánuješ foto použiť aj na iných sieťach, nastav klasický

Nasleduj ma

rozmer, no zapni mriežku a hlavný objekt sa snaž držať čo možno najviac pri strede...”

„Rozumieš jej?“ spýtal sa brunet nižšieho, ten mykol plecom a odpovedal niečo o tom, že na toto je už pristarý.

Naaranžovanie nápoja a ozdôb nájdených na bare, nasnímanie fotky a úprava v grafickom programe, ktorý som mu nainštalovala do telefónu, mi trvalo isto menej ako tri minúty.

„Nech sa páči.“ Podala som mu telefón a so spokojným výrazom sa kochala, ako sa ich podozrievavý výraz zmenil na prekvapený.

Očami preskakovali z fotky na reálny objekt.

„Dost' dobré,“ uznanlivo zahmkal ten fúzatý.

Brunet ma obdaril stále prekvapeným pohľadom. Mal hnedé oči, no nie také tmavé ako jeho brat. Teda, ak som si z odpočívania správne domyslela ich rodinné väzby. „Tak, toto som teda nečakal. Si fotografka?“ Nadvihol obočie.

Klam! Príležitosť! „Kto dnes nie je?“ vyjachtala som zo seba suverénne a rýchlo si odpila z horkosladkého nápoja. „Popravde, počula som váš rozhovor, nebudem sa tváriť, že nie. Spĺňam všetky vaše podmienky.“ Vystrela som chrbát a tvárila sa najsebavedomejšie, ako to išlo. Ved' som až tak netárala.

Brunet sa usmial, v líci sa mu vytvorila jamka, čo mu pridalo na príťažlivosti. „Ale nevrav. Špehuješ nás?“

„Čože? To nie!“ Kúsok som sa k nemu naklonila a zažmurkala. „Rozprával si dost' nahlas a ja som náhodou začula váš rozhovor...“ Okamžite som sa zarazila a odtiahla sa. Uvedomila som si, že to možno pôsobilo, akoby som s ním flirtovala.

Michaela Zamari # Baja Dolce

Teraz sa ku mne naklonil bližšie on a skúmal ma dlhšie, než bolo nutné. „*Náhodou*, hm,“ zopakoval po mne pomaly. „A má táto *Náhoda* meno?“

„Lucia. Lucia Felixová. Pochádzam zo Slovenska,“ vysypala som zo seba. Keď sa zatváril nechápavo, doplnila som: „Československo?“

Akoby mu bliklo. „Och, Praha, áno. Krásna krajina, super pivo.“ Trpko som sa usmiala. Nebolo to však nič nové, skôr by som bola prekvapená, keby niekto povedal – *Ó, borovička and halušky, of course!*

„Ja som Alex Green, ale to už si si asi stihla vygoogliť, keď si počúvala náš súkromný rozhovor.“

Od rozpakov mi zahoreli uši. „Nie, teba som si nevygooglila, len tvojho brata.“

„Tak si isto pochopila, že výberové konanie sa ešte nezačalo. A okrem iného, Jason má špeciálnu požiadavku. Fotograf by mal byť muž, no kvôli mienke verejnosti to nemohol napísať do inzerátu.“ Laktom sa ležérne oprel o bar.

„Ale, ale... Pozri, pokiaľ je tvoj brat... pokiaľ preferuje rovnaké pohlavie kvôli orientácii, ver mi, mne to nevaďí. Priateľím sa s mnohými homosexuálmi, ktorým som pomáhala so sociálnymi sieťami...“ Vraví sa, že topiaci sa slamky chytá, alebo...?

Fúzatý kamarát Alexa Greena sa rozkašľal na plné hrdlo. Nechácala som, čo také som povedala. Niečo si v tichosti pošepkali a mňa nechávali v napätí.

Väčšieho hlupáka som už zo seba ani nemohla spraviť, takže mi to bolo jedno. Aspoň si budem môcť povedať, že som to skúsila.

„Lucia,“ vyslovil s milým akcentom po chvíľke Alex, „páči sa mi tvoja bojovnosť, páči sa mi fotka, ktorú si od-

Nasleduj ma

fotila, a aj tá možnosť, že si nás predsa len špehovala, aby si dostala túto prácu...”

„Nešpehovala!“ skríkla som, no zastavil ma dvihnutím ruky.

„Kamarát mi dohovorel, že sa mu pozdávaš a že si podľa neho zaslúžiš šancu. Najprv nám však ukáž svoje práce. Na tejto výprave nepôjde o fotenie jedla a nápojov.“ Alex sa zhovievavo usmial.

„Ďakujem,“ naznačila som ústami nízkemu kamarátovi, ten na mňa žmurkol a znova si urobil pivné fúzy.

Rozochvene som klikla na ikonku sociálnej siete, kvôli ktorej som teraz tu. Telefón som podala Alexovi bez toho, aby som sa naň čo i len pozrela. „Toto je môj Instagram. S nejakými prestávkami ho mám už päť rokov.“

Alex ticho listoval v telefóne. „Hm... Teda, dievča, super fotky. Najmä tie v plavkách, že Tony?“ Tony prikývol, keď som im telefón vytrhla z ruky.

Rýchlo som do vyhľadávača naťukala ďalšie mená, s ktorými som spolupracovala a ktorým som pomáhala „sociálne rást“. Takisto som im v skratke rozpovedala o spoluprákach, foteniach a dokonca i odovzdávaní cien v odvetví sociálnych médií u nás v „Československu“.

Ako čerešničku na torte som si nechala prezentáciu fotiek, ktoré som mala nafotené v zrkadlovke. Vyzeralo to, akoby som ich zaujala, no nechcela som sa predčasne tešiť, ani si namýšľať. Takéto veci sa predsa dejú len vo filmoch či v knihách. Aspoň budem môcť odísť domov s tým, že som spravila maximum.

„Well done, Lucia, dúfam, že máš najbližší rok čas,“ vyslovil neskôr Alex a zdvihol svoj drink na slávnostný prípitok.

#2

Jason

V presne dohodnutý čas, dve hodiny po prúde, som hľadal v letiskovej hale nízkého chlapíka, ktorého fotku mi poslal môj brat Alex. Lokálny sprievodca, Niresh, bratranec majiteľa cestovky, ktorej som kývol na spoluprácu. Mal držať tabuľku s dvomi menami. Green a Felix.

Felix je môj nový fotograf, ktorého Alex zohnal minulý týždeň v Taliansku, odkiaľ som v ten večer tak chvatne odišiel. Nevieo o ňom nič viac, len to, že má skúsenosti so sociálnymi sieťami a podarilo sa mu obísť konkurz, ktorý som zverejnil v rovnaký deň, ako ten Felix padol do rany môjmu bratovi.

Fajn, aj tak Alex vyplakával, koľko by mu trvalo vybrať vhodného adepta, a ja som sa tým nechcel obťažovať. Môj čas je príliš drahý.

Zbežne som si po prúde na Srí Lanku skracoval čakanie a pozrel si pár nových mailov so životopismi. Mal som dosť. Na toto by som nemal nervy. Ľudia už zabudli na význam pojmu sebakritika. Hlásili sa aj pätnástroční chalani, ktorí by kvôli práci *snov* odišli zo školy.

Nechcel som žiadne terno, iba niekoho seriózneho, kto...

Nasleduj ma

Z myšlienok ma vyrušil vysmiaty muž s tabuľkou, na ktorej sa skveli známe mená, presne načas. Na presnosť som si vždy potrpel. Očakávaný prílet oznámili sotva pred niekoľkými minútami, čiže by sa mal dostaviť aj Felix a môžeme vyraziť.

Podišiel som k Nireshovi a zvitá sa s ním.

„Dobrý deň, asi čakáte na mňa,“ ozval sa ženský hlas spoza môjho chrbta.

Ledva som si s Nireshom potriasol pravačkou, keď nás vyrušila nejaká pomýlená slečna.

Vyzerala ako bábika, ktorá sa prvýkrát ocitla v exotike. Veľké modré oči jej žiarili na jemnej tvári, plné pery tvarovala do vzrušeného úsmevu a rukou si prehrabla svetlé vlasy, ktoré jej siahali pod lopatky. Nadšenie sálalo z každého póru jej tela odetého vo voľných bielych šatách.

„Čakáme na pána Felixu,“ ozrejmil jej môj osobný sprievodca Srí Lankou.

Slečna sa nevzdávala, stále jej z tváre neschádzal ten nadšený výraz a potom povedala vetu, ktorá mi v tom momente obrátila svet hore nohami: „Ja som Felix. Alebo skôr slečna Felixová. Teší ma, som Lucia, ale môžeš ma volať Lucy,“ vyslovila s úsmevom, kým sme si s Nireshom vymenili šokované pohľady.

Trikrát som zažmurkal, zachechtal sa nad podareným vtipom a vrúcne sa usmial.

„Prepáč, ale to musí byť nejaký omyl. Skús pohľadať iných pánov v príletovej hale,“ očami som ju nasmeroval opačným smerom. Preč od nás. „Určite tu niekto čaká aj na slečnu Felixovú. My však čakáme muža.“

Buď sa mi to zazdalo, alebo vážne prevrátila očami.

„Som to ja. Môžem ťa ubezpečiť, že tvoj brat ma na tú-

Michaela Zamari # Baja Dolce

to pozíciu prijal, aj keď som žena. Nechápem však, prečo ťa neinformoval," vysvetľovala a jej výraz mierne ochladol.

Stuhol som a premeral si ju, akoby som bol súčasťou spomaleného záberu.

Čo, dopekla...

„Takže, ešte raz, teší ma," vystrela ku mne ruku.

Niresh sa zachechtal. Pobavene a štýlom, že by som si mal urobiť poriadok.

„Niekde sa musela stať chyba," zmohol som sa len na nesúhlasné pokývanie hlavou a už som vytáčil bratovo číslo, ignorujúc jej ruku ako taký barbar. Za to gesto ma obdarila zamračeným pohľadom.

„Čau, bráško." V jeho tóne som počul, že zrejme šípi, prečo sa mu tak poslušne hlásim tesne po prilete.

Zhlboka som sa nadýchol a čo najslušnejšie mu vysvetlil, akému nedorozumeniu práve čelím. Slečna *Omyl* Felixová ma naďalej prepaľovala nie príliš vrúcny pohľadom. Zrejme čakala vreľšie privítanie.

„Jason, ty si tu za pekného a ja som ten diplomatický článok, ktorý zabezpečuje, aby sme tvoj úsmev využili čo najlepšie. Áno, je to žena, ale ušetrila nám čas a je veľmi šikovná," chlácholil ma Alex.

„Žartuješ, však? Prečo si ma na to neupozornil, dofrasa?" zvýšil som hlas.

Mal som iba tri podmienky. Obyčajné a úplne primerané požiadavky, dočerta!

Vedieť rozprávať po anglicky a porozumieť sa vo všetkých ostatných jazykoch. Skrátka byť vynaliezavý.

Druhá podmienka bola nutnosť ovládať sociálne siete a chápať ich algoritmy, aby sme dokázali osloviť čo možno najväčšie publikum.

Nasleduj ma

A do tretice, nech je to muž.

Podľa mňa som nebol až taký náročný.

„Čo si nepochopil na tom, keď som ťa žiadal, aby si mi najal muža?“

Alex sa pohodovo zasmial. „Ja som to pochopil a bol to nezmysel. Ale aby si nepovedal, fakt som ti chcel vyhovieť, lenže potom...“

„Potom si sa zmenil na somára, ktorý ignoruje pranie svojho šéfa?“ dokončil som zaňho.

„Nie tak celkom. Uvidíš, ešte sa mi poďakuješ, je fakt dobrá a...“

Ani som ho nenechal dohovoriť a zasypal som ho spříškou *komplimentov* o tom, aký je neschopný ignorant. A potom, že prečo je spolupráca s rodinou ťažšia. Keby nebol môj brat, zajtra by si sám hľadal prácu na inzerátoch.

Zastavila ma až jeho veta: „Už sme podpísali zmluvu. Ak by si ju vyhodil skôr ako po troch mesiacoch, mohol by si mať z toho riadne problémy.“

Nazúrene som stisol pery a neúprosným pohľadom zablúdil k tej žene. Alebo skôr k dievčaťu. Vyzerala dosť mlado.

Prešľapovala na mieste a čakala, čo sa bude diať. Za iných okolností by som ju označil za sympatickú, teraz sa u mňa nezapísala najlepšie.

V momente som oľutoval, že som bratovi zveril do rúk takú dôležitú úlohu ako výber vhodného zamestnanca. Asi sme sa mali podrobnejšie porozprávať o očakávaníach všetkých strán...

„Pane, nechcem rušiť,“ zapojil sa nervózny Niresh, „ale hlásia búrky a silný vietor, tak by sme mali radšej vyraziť do hotela.“